

Κε οὔτε καίμα ηὔρηκαν κί οὔτε καὶ βαρκοπούλλες
Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Σὶ βαρκουπούλλα σέβιναν 'κειπέρα νὰ πιράσουν
Μακεδ.

βαρκούλλα ἡ, σύνηθ. βαρκούλλα Καλαβρ. (Μπόβ.)

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. βάρκα διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.

Βαρκάκι 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν. : Αἰνιγμ.

Μιά βαρκούλλα φορτωμένη | 'ς τὴ σπηλίτσα πάει καὶ μπαίνει
(τὸ κουτάλι) Πελοπν. (Μάν.)

βαρκουλλάκι τό, σύνηθ.

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. βαρκούλλα διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Βαρκάκι 1, ὁ ἰδ. Πληθ. Βαρκουλλάκια τοπων. Στερελλ.

βαρκουλλίτσα ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. βαρκούλλα διὰ τῆς καταλ. -ίτσα.

Βαρκάκι 1, ὁ ἰδ. : Αἰνιγμ.

Βαρκουλλίτσα φορτωμένη | 'ς τὴ σπηλίτσα πάει καὶ μπαίνει
(τὸ κουτάλι).

Βαρλαάμ ὁ, Σάμ.

Τὸ 'Εβραϊκὸν ὄν. Βαρλαάμ.

'Η λ. εὐχρηστος μόνον ἐν τῇ φρ. : Θὰ φάς ὅσις ἔφαγε
τ' Βαρλαάμ οὐ γάιδαρους (θὰ δαρῆς πολὺ).

βαρνι τό, Ρόδ.

'Εκ τοῦ οὐσ. βαρνή, δι' ὁ ἰδ. βαρνός.

Πρόβατον μὲ ἐρυθρὰς ραβδώσεις.

βαρνός ἐπίθ. Ρόδ. βαρνή ἡ, Τήλ.

Πιθανῶς ἡ λ. ἔχει σχέσιν ἐτυμολογικὴν πρὸς τὸ
παρ' 'Ησυχ. Δωρ. βαρνίον. Πβ. βαννί.

1) 'Ο ἔχων χροῶμα μαυριδερόν εἰς τὸ πρόσθιον μέρος
τοῦ σώματος, ὑπόλευκον δὲ εἰς τὸ ὀπίσθιον Ρόδ. : Βαρνός
τράγος. Βαρνή αἶγα. 2) Θηλ. οὐσ., αἰξ ἔχουσα χρωματι-
σμόν τοῦ τριχώματος ὡς ἀνωτέρω Ρόδ. Τήλ.

βαρόησκιος, ἰδ. βαρειόησκιος.

βάρος τό, κοιν. καὶ Καπ. ('Αραβάν.) Πόντ. (Κερασ.
Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βάρος βόρ. ἰδιώμ. βάρο
Κύθηρ. βάρετο ἄγν. τόπ. βάρος ὁ, Πελοπν. (Βούρβουρ.)
βάρος Μακεδ. (Βλάστ.) Γενικ. βάρον Κρήτ. (Βιάνν.)
Κύπρ. Σύμ. Πληθ. βάρητα σύνηθ. βάρετα Θράκ. (Ση-
λυβρ.) Κέρκ. Κρήτ. Πελοπν. (Τριφυλ.) Ρόδ. κ.ά.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βάρος. Περὶ τῆς γενικ. βάρου καὶ τῶν
ὁμοίων βάθου, δάσου, θέρου, κέρδου κττ. ἰδ. ΓΧα-
τζιδ. ΜΝΕ 2, 43. Περὶ τοῦ πληθ. βάρητα ἰδ. ἔνθ' ἄν.
1, 102 καὶ 2, 45.

Α) Κυριολ. 1) 'Η φυσικὴ πρὸς τὰ κάτω τάσις παν-
τὸς πράγματος, βαρύτης κοιν. καὶ Καπ. ('Αραβάν.) Πόντ.
(Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. : Τὸ βάρος
τῆς πέτρας. Εἶναι πολὺ τὸ βάρος τοῦ φορτίου καὶ δὲ σηκώνε-
ται μὲ τὰ χέρια κοιν. **β)** Γενικ. βάρον ἐπιρρηματ., βαρύτε-
ρον τοῦ δέοντος ἢ ἀκριβῶς, συνήθως ἐπὶ τοῦ πωλοῦντος
Σύμ. : Ζ-ζυάζ-ζει βάρον βάρον. 2) 'Αχθος, ὄγκος, φόρ-
τωμα κττ. κοιν. : 'Εχω βάρος (ἀποσκευὰς πρὸς φόρτωσιν)
Πελοπν. ('Αρκαδ.) || Φρ. Βάρος τῆς γῆς (ἐπὶ ἀνθρώπου
ἀνωφελοῦς, ἀρχ. «ἄχθος ἀρούρης»). 'Ο δεῖνα εἶναι βάρος
τοῦ ἀδελφοῦ - τοῦ πατέρα - τῆς οἰκογενείας κττ. (ζῇ δαπάναις
αὐτῶν χωρὶς νὰ εἰσφέρει ὁ ἴδιος τίποτε) κοιν. Τὸν ἔχον
βάρον 'ς τοῦ σπιτί (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Μακεδ.
(Βλάστ.) Τὸ βάρος τῆς ἡλικίας - τῶν γερατειῶν (ἡ ἀνία). Δίνω
βάρος ἢ γίνομαι βάρος (προξενῶ ἐνόχλησιν, γίνομαι φορτι-
κός). Μοῦ κάνει βάρος (μ' ἐνοχλεῖ) κοιν. Φέρνω βάρος
(συνών. τῇ προηγούμενῃ) Μάν. **β)** Εἰς τὴν φρ. βάρος

τοῦ ἀργαστηριοῦ, μέγας λίθος κρεμάμενος εἰς τὸν πι-
σινὸ περάτη τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ πρὸς στερέωσιν Κρήτ.
(Βιάνν.) 3) 'Η αἰσθημα βάρους προξενούσα νοσηρὰ
κατάστασις τοῦ σώματος κοιν. : 'Εχω βάρος 'ς τὸ σῶμα
- 'ς τὸ κεφάλι - 'ς τ' ἀφτιά - 'ς τὰ γόνατα - 'ς τὰ πόδια - 'ς τὰ
χέρια κττ. 4) Διόγκωσις ἢ πίεσις κοιν. : 'Εχω βάρος
'ς τὸ στομάχι.

Β) Μεταφ. 1) 'Υποχρέωσις οἰκονομικὴ ἢ ἄλλης
φύσεως, συνήθως ἐπὶ οἰκογενείας κοιν. : Βάρε οἰκογενεια-
κά. "Ολα τὰ βάρη τῆς οἰκογενείας - τοῦ σπιτιοῦ ἔπασαν ἀπάνω
μου. **β)** Φροντίς Ρόδ. : Τραυῶ τὰ βάρητα. **γ)** Πληθ.
βάρε, φόροι Κρήτ. κ.ά. **δ)** Πληθ., ἄγαμοι ἀδελφαὶ Πε-
λοπν. (Μάν.) : 'Εχει βάρη νὰ βγάλῃ πρῶτα κ' ὕστερα νὰ παν-
τρευτῇ. **ε)** Χρέος, ὑποχρέωσις Κέρκ. : 'Αγόρασε τ' ἀδέλι
μὲ τὸ βάρος του. 2) 'Ηθικὴ πίεσις ἢ στενοχωρία κοιν. :
'Εχω βάρος 'ς τὴν καρδιά - 'ς τὴ συνείδησι - 'ς τὴν ψυχὴ.
Βγάζω τὸ βάρος ἀποπάνω μου κοιν. || Φρ. Παίρνουν βάρος
'ς τὴν ψυχὴ ἢ ἀπλῶς παίρνουν βάρος (ὀρκίζομαι) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) **β)** Τύψις συνειδήσεως κοιν. : 'Εχει βάρος ἡ
ψυχὴ του γιὰ τὸ κακὸ ποῦ ἔχει καμωμένο. **γ)** Θλίψις,
λύπη Κύπρ. : 'Ασμ.

Βάρος σὲ τοῦτο 'ἐν ἔχω, Χάρ', ἐξομολοῶ το

τῷ ἐτῶεινον ποῦ σὲ ἔπεισε τιμῶ τῷαί προστῶνῶ τον.

3) 'Ενοχί, αἰτία κακῆς τινος πράξεως κοιν. : Τοῦ ἔρρι-
ξαν τοῦ δεῖνα ὅλο τὸ βάρος. 4) Προσβολὴ κοιν. : Φρ.
Γελοῦν - λέγουν - μιλοῦν εἰς βάρος του κοιν. Μὴ πρὸς βάρος
σου (νὰ μὴ σοῦ κακοφανῇ) πολλαχ.

βαρουλλός ἐπίθ. ἀμάρτ. βαρουλλός Σύμ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τῆς καταλ. -ουλλός. Τὸ
βαρουλλός κατ' ἐπίδρασιν τοῦ βαρὺς.

Βαρύς.

βαρούμια τά, Ρόδ.

'Αγνώστου ἐτύμου.

Πάσσαλοι ἐπὶ τῶν ὁποίων σύρνον τὸν στήμονα διὰ
νὰ τὸν τακτοποιήσουν εἰς τὸν ὑφαντικὸν ἱστόν.

βαρούνι τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

'Αγνώστου ἐτύμου.

Τὸ φυτὸν μήκων ἢ ροιᾶς (papaver rhoeas) τῆς τά-
ξεως τῶν μηκωνωδῶν (papaveraceae). Συνών. κου-
τισοπειτεινός, κουτισουνάδα, λαλές, πετεινός.

βαρούπνος, ἰδ. βάρυπνος.

βαροῦσα ἐπίθ. θηλ. ΑΜαμμέλ. Θαλασσιν. 25.

'Εκ τοῦ ρ. βαρῶ καὶ τῆς καταλ. -οῦσα.

'Η πλήττουσα : Βαροῦσα οὐρά (πρόκειται περὶ οὐρᾶς
ἰχθύος νηχομένου).

βαρσάνι τό, Κωνπλ. Προπ. (Κύζ.)

'Εκ τοῦ Τουρκ. *varsan*.

Εἶδος ἰχθύος.

βαρσι τό, Θράκ. (Αἰν.) βαρσι Θράκ. (Αἰν.)

'Αγνώστου ἐτύμου.

Τὸ βαφικὸν ξύλον τοῦ φυτοῦ αἵματοξύλου τοῦ καμπε-
χίου (haematoxylon campechianum) τῆς τάξεως τῶν
ψυχανθῶν (papilionaceae). [**]

βάρτι τό, Καπ. (Φάρας.) Πληθ. βάρτε αὐτόθ.

'Αγνώστου ἐτύμου.

Ρόδον.

βαρτουβάρια τά, Καπ.

'Η λ. σχετίζεται ἐτυμολογικῶς πρὸς τὸ οὐσ. βάρτι.

'Εορτὴ τῶν ἀνθέων τελουμένη τὴν πρὸ τῆς Πεντηκο-
στῆς Κυριακῇ.

